

[Statsministeren]

Man kan sige, at den udvikling, vi nu står i, egentlig blev sat i gang med EF's beslutninger i 1985 og 1986 om Den Europæiske Fælles Akt, ikke mindst etableringen af det indre marked inden udgangen af 1992. Denne proces er i fuld gang, og den har igangsat en stærk økonomisk, men også politisk bevægelse.

I økonomisk henseende har den ført til større vækst i EF, først og fremmest gennem større investeringer inden for erhvervslivet, men den har sandelig også sat gang i EFTA-landenes interesse for en nærmere tilknytning til EF. Den har styrket EF's økonomiske og handelsmæssige placering over for en række andre store handelspartnere.

Politisk set tilførte fællesakten EF ny beslutningsomhed og ny tro på Fællesskabets rolle.

Og det er dette, der har gjort EF så tiltrækkende for en række andre landegrupper.

Det drejer sig ikke blot om EFTA-landene, som jeg nævnte før. Det drejer sig også om de central- og østeuropæiske lande, og det drejer sig om Sovjetunionen. På tilsvarende måde er det mange udviklingslandes håb, at EF kan og vil bidrage til løsning af de store økonomiske og sociale problemer, mange af disse lande står over for, og som de givetvis ikke kan løse på egen hånd.

De beslutninger, vi sammen med vore partnere i EF skal træffe inden for det næste års tid, vil derfor få afgørende betydning ikke blot for Europas egen fremtid, men også for den holdning, Europa indtager over for den politiske og økonomiske udvikling i resten af verden. Hvis Europa skal finde et svar såvel på det, der er vor egen indre fremtid, som på Europas placering i verden, og vel at mærke et svar, som vi kan være bekendt, når vi om nogle årtier skuer tilbage, så vil det kræve megen beslutsomhed, fremsynethed og en høj grad af solidaritet i den nærmeste fremtid.

Det kan aldrig være i Europas interesse at udvikle sig til et indadskuende, selvoptaget og selvtilfreds geografisk område. Det er i modstrid med vores kulturelle arv og den civilisation, som har præget Europa igennem århundreder. Det er naturligt, at Europa bærer et ansvar for den politiske stabilitet og økonomiske udvikling, ikke blot inden for vort eget område, men også i de områder, hvor man ser hen til Europa og ønsker, at Europa aktivt påtager sig denne naturlige rolle.

Fællesskabet er kernen i den udvikling. Det har også EF erkendt, og det fremgår af de mange forskellige aktiviteter over for f.eks. Central- og Østeuropa, men også en række udviklingslande, som indgår i EF's virke.

Jeg er sikker på, at der i de kommende år vil blive fokuseret på disse aspekter af EF's aktiviteter som en slags lakmusprøve på, om EF falder i den forkerte grøft og lukker sig inde over for omverdenen eller EF er politisk og etisk stærkt nok til at tage disse udfordringer op og bidrage til deres løsning.

Formår EF at tage de nødvendige beslutninger – og det håber vi – så er der også gode muligheder for at sikre en stabil udvikling i vores del af verden og opnå et substantielt bidrag fra vores gamle kontinent til at løse de problemer, som mange nye lande og landegrupper står over for. Det vil være en smuk videreførelse af værdifulde elementer i den europæiske civilisation, som vi med rette kan være stolte af.

På den baggrund mener regeringen, at vi bestemt kan glæde os over, at vi i sin tid tog den chance, den mulighed, som betød, at vi nu sidder ved bordet, når disse meget vidtrækkende beslutninger om Europas fremtid skal udformes og træffes.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Dagens europapolitiske debat er den tredje i rækken inden for bare et år, og det synes jeg er glædeligt, for det viser, at udviklingen i Europa har fået den fremtrædende placering på vores politiske dagsorden, som situationen tilsiger.

Vi befinder os fortsat i en forberedelsesfase til de to regeringskonferencer, hvor medlemslandene kommer med forslag til dagsordenen, og for de fleste medlemslandes vedkommende er der tale om foreløbige synspunkter. Man er i fuld gang med at sondere terrænet.

Regeringen har fremført synspunkterne fra de to dagsordener, som blev vedtaget her i Tinget, først den 30. november sidste år og så den 18. april i år, og det var gode dagsordener. Der var bred enighed om dem, og de lagde op til en aktiv dansk europapolitik. Det er en linje, som er blevet ført videre i det memorandum, regeringen den 4. oktober i år sendte til de øvrige medlemslande og til Kommissionen.

Regeringens tekst til et memorandum blev lagt åbent frem herhjemme til drøftelse med Folketingets partier, og resultatet af denne